

[Erlendsson.]

dygtige, særdeles påskønnede, men at det skulle kunne komme ind i dette spørgsmål, finder jeg ganske irrelevant.

(Kort bemærkning).

Johan Nielsen (S):

Man har et ordsprog på Færøerne om en naturlæge, som var fyrpasser og gårdejer: han kan passe sin gård og sit fyr, men som læge duer han ikke. Jeg vil dreje det lidt: hr. Erlendsson kan passe sin lægepraksis, men på disse områder duer han ikke. Jeg har haft henvendelser fra Norge, fra Island, fra England, fra Tyskland, som står med åbne arme og trygler om at få færøske navigatører. Navigatører kan man ikke købe for penge. Det er en mangelvare i hele verden. Det er vort vægtigste bidrag til samhørigheden.

(Kort bemærkning).

Erlendsson (FP):

Jeg forstod hr. Johan Nielsen sådan, at fordi jeg er læge, er jeg en dårlig politiker. Skal jeg trække en lignende parallel, mener hr. Johan Nielsen, i mit svar til ham?

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Nathalie Lind):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om velfærdsforanstaltninger for søfarende.

(Lovforslag nr. L 93. Fremsat 4/11 76).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Robert Pedersen (S):

Da det kun drejer sig om opjustering af beløbet fra 40 til 80 øre pr. dag pr. søfarende, skal jeg meget gerne anbefale. Det eneste politiske grus, der er i det maskineri, er, at rederne klager over, at deres bidrag er for stort, nemlig 25 pct., men med den varsomhed, som vi

har over for skatteyderne i øjeblikket, går jeg ikke ud fra, at rederens klage vil blive hørt, heller ikke af liberale partier, så jeg anbefaler.

Jens Peter Jensen (V):

Det er mit indtryk, at det arbejde, der udføres her, gøres på en god måde, at det også kan videreføres kontinuerligt, uden at man behøver disse voldsomme forhøjelser, og at man kunne opnå den fornødne økonomiske dækning ved, at det alene var det statslige bidrag, der blev sat op.

Der ligger så en mellempriode nu imellem den nuværende situation og den udvalgsbehandling, der skal være med henblik på den fremtidige ordning, og her vil jeg gerne sige – forord bryder jo ingen trætte – at det er mit principielle synspunkt, at parterne selv også i fremtiden skal være med til at yde et bidrag. Jeg tror, det er af væsentlig betydning for udførelsen af det arbejde, der her foregår.

Arentoft (FP):

Lov om velfærdsforanstaltninger for søfarende af 30. april 1948 skulle skaffe midler til Handelsflaadens Velfærdsraad. Dengang var det 8 øre pr. mand pr. dag, således at de søfarende selv betalte 2 øre, rederne 2 øre og staten 4 øre. I dag er tallene reguleret til det femdobbelte, nemlig 10 øre, 10 øre og 20 øre. Lovforslaget går ud på yderligere at fordoble tallene fra det nuværende, så det bliver henholdsvis 20 øre fra søfolkene, 20 øre fra rederne og 40 øre fra statskassen.

At en velfærdsordning for danske søfarende under ophold i havne er en god ting, er uomtvisteligt, men spørgsmålet er, hvordan man skaffer den økonomiske basis derfor. I Sverige og Norge betales det hele af statskassen, og det kunne der måske siges noget positivt om, da de søfarende jo ikke får helt de samme goder for deres skatter som folk i land. Dette påpeges også i Handelsflaadens Velfærdsråds brev af 1. april 1976 til handelsministeriet, som er bilag til lovforslaget.

Folketinget kunne gøre meget for vore søfolk, meget, meget mere, end man gør, men det er svært at komme igennem. Jeg kan blot nævne fremskridtspartiets forslag om søfolks fjernsynsbetjening, som ikke fik nogen særlig god modtagelse i foregående samling. Jeg vil gerne i forbindelse med dette lovforslag have lov at citere et par passager fra en tale, som formanden for Danmarks Rederiforening, di-